

484. Szenteknek boldog társa

Imádkozzuk a 210. számú éneket:

*Nagy öröm van ma az égben, örvendezzünk, keresztények,
Szenteljük e dicső napot Mindenszentek ünnepének!
Gyülekezzünk szívesen, énekeljünk lelkesen:
Minden szentek üdv tinéktek!*

Mindnyájunk célja, a szent mennyországi élet, eljutni a mennyei boldogságra, a boldogító színelátásra. A mennybe felvett Szűzanya és a szentek mutatják, hogy milyen lesz a mi életünk a mennyországban. Ezért az imádság útján a lélek-menyasszony egyre többet van a mennyei hazában. Nem a földi tájakon, hanem a mennyország magasságában akar időzni. Isteni Ura ugyanis már a mennyben van. Ismeri a Zsoltáros szavát: *Jobbod embere fölé tárd ki kezedet, az Emberfia fölé, Akit magadhoz emeltél!* (Zsolt 79, 18). Az apostoloktól tudja, hogy isteni Ura mennybe felemeltetett dicsőséges feltámadása után a 40. napon. Ezzel az ő életének az értelmét is elvitte isteni Ura innen a földi élet tájairól a mennyei haza magasságába. Joggal érzi azt: *A mi hazánk a mennyben van* (Fil 3, 20). A mennyei boldogság az, amely majd az ő örökrésze is lesz. Ezért kérheti szintén a Zsoltáros szavával: *Árassz el minket reggel irgalmaddal, hogy minden nap ujjongjunk és vigadozzunk! Az Úrnak, Istenünknek jósága ragyogjon felettünk, kezünk munkáját kísérelje áldásod felülről!* (Zsolt 89, 14. 17). **A mennyei hazában az örök ma valósul meg.** Az a világ, amelybe Isten hívja övéit. Az Ő nyugalmanak a napja, ahol Isten irgalmát befogadják a szentek, akik Isten házanépe. Ez a kifejezés – mindennap ujjongani – ez szüntelen ujjongást jelenti. **A szentek vigadoznak az Úrban, mert Isten jósága, szentsége, élete felragyogott felettük. Isten élete átjárja az üdvözültek lelkét.**

A lélek-menyasszony már megtanulta: *Az Úré a föld, és mind, ami betölti* (Zsolt 23, 1). De egyre inkább látja, hogy az Úré az ég, és mind, ami betölti, vagyis a mennyei haza, Isten országa, Isten uralmának a megvalósulása. Szíve egyre jobban ebben a mennyei hazában honol isteni Uránál. **Arra a napra vágyódik, amikor isteni Urának a világában ő is helyet kaphat a szentek között. Erre ígérete van az Úrtól.** Izajás prófétánál kapjuk az üzenetet: *Azon a napon – tudniillik az örökkévalóság napján – az Úr sarjadéka ékes lesz és dicsőséges. És a föld gyümölcse díszére és dicsőségére lesz azoknak, akik Izraelből megmaradnak. Aki Sionból megmenekül, és Jeruzsálemből életben marad: azt mind szentnek hívják, és feljegyzik Jeruzsálemben az élők közé* (Iz 4, 2-3).

Isten az Ő mennyei dicsőségébe hívja választottait. A föld gyümölcse az ember, akit az Úr a föld anyagából teremtett, és az Ő Lelkét lehelte belé. Isten dicsőségére lesznek azok, akik a választottak közé soroltnak, akik megmenekültek a bűn hatalmából, akik a szent város, a mennyei Jeruzsálem lakói lesznek. A lélek-menyasszony ilyen kiválasztottság részese, ő is Isten dicsőségére fog szolgálni, mert a szentek közé kapott meghívást.

Az Anyaszentegyházban tiszteljük a szenteket. Nemcsak azok hiteles ereklyéit és ábrázolásait képekben vagy szobrokban, hanem magát a szent személyét. Ugyanis a szentek ünneplése Krisztusnak, az Ő szolgálóiban véghezvitt csodatetteit hirdeti. A hívőknek pedig **követésre és utánzásra alkalmas példát ad a szentek élete.**

A szenteknél az a legnagyobb kitüntetés: **Isten felragyogtatja szent valóságát a szentek személyében** (vö. Iz 5, 16). A szentek tehát nemcsak meglátják Isten arcát (vö. Zsolt 10, 7), hanem az ő arcukon, az ő mivoltukon felragyog Isten szentsége. Az üdvözültek részesednek Isten

szentségében, és ezért a szenteket mi követésre méltónak tartjuk. **A szentekkel közösségekben akarunk lenni!** Az Egyháznak hittétele a szentek egyessége. Latinul *communio sanctorum*nak mondjuk. A régi fordítású Hitvallásban így imádkoztuk: a szentek közössége. Ez a kifejezés: szentek egyessége a görög *colonia* újszövetségi szó fogalmán alapul, ami azt jelenti: közösség. Ez jelenti egyrészt a **hitbeli** közösséget, azután az **eucharisztikus** közösséget, továbbá az összes híveknek Jézus Krisztussal és egymással való közösségét. A szentek elsősorban azok, akik **Isten szent népéhez tartoznak, akik egyek a Szentlélekben, a megigazulás kegyelmében, a szeretetben, a szentségek megvalósításában, és akik ennek megfelelően imádsággal közbenjárnak egymásért, és tetteikkel segítik egymást.** Ezek szerint a szentek egyessége, ez a *communio* az egységet jelenti már az örökkévalóságba költözött szent testvéreinkkel, és az örökkévalóságban élő szent angyalokkal.

A mennyországban élő szent embereknek a tulajdonsága – amelynek következtében követésre méltónak ismerjük el őket – Isten kegyelmének ajándéka. A szentek tisztelete és a velük való közösség megélése mindig magának Istennek a dicsérete és a dicsőítése. **A szentek közbenjárása** nem más, mint **életük maradandó érvényessége a világ számára Isten előtt.**

A vallásos ember tisztelettel veszi körül a teremtett lényeket, akik a mennyországban vannak. A lélek-menyasszony jól tudja, hogy ők nem azonosak az Abszolútummal, vagyis a végtelen Istennel, de Hozzá tartoznak. Az Istenben való közösséget fel lehet ismerni, mert az üdvözült lelkekben a teremtmény Istenben való növekedése tűnik ki. Isten közelségében vannak, és ezért méltók a mi tiszteletünkre, megbecsülésünkre (Vö. Karl Rahner: *Teológiai Kiszótár* 642-44. oldal).

A *Katolikus Egyház Katekizmusa* is a szentek közösségéről ad tanítást (a 946. számtól kezdve.) Amikor az *Apostoli Hitvallás* a szent és katolikus Anyaszentegyházról beszél, akkor megvallja a szentek közösségét is. Ez bizonyos szempontból tudatosítja azt, hogy mi is **az Egyház**: nem más, mint **az összes szent gyülekezete.** Tehát a szentek közössége az Egyház, amelyben részesülnek az Egyház földön küzdő tagjai, a tisztítóhelyen szenvedő tagjai, és a mennyországban már megdicsőülten élő szent tagjai. A szentek közössége tehát két szorosan kapcsolódó jelentéssel bír: egyrészt a szent dolgok közössége, Isten megszentelő ajándékaiban való közös részesedése, másrészt pedig a szent személyek közössége.

I. Mik azok a szent dolgok, lelki javak, amelyekben közösséget élhetünk meg?

1. Egyrészt a **hitben való közösség**, a Szentháromság éltető hitének a megvallása, a benne való gazdagodás.

2. Másrészt a **szentségek közössége.** A megszentelő tevékenység, amellyel Isten az Egyház tagjait egyre jobban belevonja Krisztus életébe.

3. Harmadszor a **karizmák közössége**, vagyis az az ingyenes kegyelem a karizma, amely nem az egyéni élet megszentelésére szolgál elsősorban, hanem az Egyház közösségi életének a megszentelésére a Szentlélek sajátos ajándékaképpen osztja a hívők között az Egyház építésére. **A Szentlélek ajándékait ki-ki azért kapja, hogy használjon vele** (vö. 1 Kor 12, 7).

4. A lelki javak közösségéhez negyedszer hozzátartozik a **mindenütt közös mivolta.** Mindaz, amit a keresztény birtokol, azt tudnia kell, hogy nem magának kapta, hanem a közösség javára, s így mindig kész segítségére lenni a felebarátnak (vö. Lk 16, 1-3).

5. Végül a **lelki javak közössége a szeretet közösségében valósul meg.** *Egyikünk sem él, egyikünk sem hal meg önmagának* (Róm 14, 7). Tehát a szeretetből végzett legkisebb szeretetünk

is mindenki hasznára visszhangozik, legyenek azok élők, vagy már az örökkévalóságba költözöttek.

Továbbá a szentek közössége nemcsak a szent dolgokban való részesedést jelenti, hanem a megszentelt személyekkel való közösséget is. Azok, akik a földi életből már eltávoztak, akik megtisztulva az örökkévalóság boldogságába költözhetnek, a megdicsőülés állapotában vannak, és tisztán látják magát a szentháromságú egy Istent, amint Ő van!

A szentek közössége azt is jelenti, hogy jóllehet más-más fokban és módon, de **egyek vagyunk mindnyájan Isten és a felebarát szeretetében, és együtt énekeljük az Istent dicsőítő himnuszt. Krisztus valamennyi híve az Ő Szentlelke birtokában olvad össze az Egyházban, és kapcsolódik Őbenne egymáshoz.** Ezt a *Lumen gentium* apostoli zsinati konstitúció 49. száma fogalmazza így.

Ugyanitt találhatjuk ezt az utalást: „Azáltal, hogy **az égiek bensőségesebben egyesülnek Krisztussal, az Egyház egészét még jobban megszilárdítják a szentségben. Szüntelenül közbejárnak értünk a Mennyei Atyánál.** Bemutatják érdemeiket, amelyeket a földön szereztek Jézus Krisztus, Isten és az emberek egyetlen közvetítője által.”

A szentekkel való közösség tehát összekapcsol bennünket azokkal, akik bizalmas kapcsolatban vannak Jézussal, Isten Fiával, és rajta keresztül a Szentháromság Személyeivel.

II. Milyen is a szentek élete?

Ezt a *Jelenések könyvéből* olvashatjuk ki: *János, a látnok új eget és új földet lát* (Jel 21, 1). Itt **az új teremtésről van szó, ahol mindenki helyet kap Isten szeretetében.** A milliárd és milliárd ember nem egy puszta szám Isten szemében. *Ő a győztesnek, aki a bűn felett győzedelmeskedett, rejtett mannat ad, vagyis titokzatos, életet adó égi kenyeret, és egy fehér követ. A követ pedig új név áll, amelyet senki más nem ért meg, csak aki kapja* (Jel 2, 17). Tehát valami személyes istenkapcsolat valósul meg mindazokkal, akik Isten mennyei világában vannak. Az ember tehát nem oldódik fel, nem tűnik el Isten szeretet-világában, hanem személyesen még jobban kibontakozik. Amikor Isten az embert megteremti, amikor azt akarja, hogy a matéria – ami az emberi test – és az általa adott lélek kiteljesedjen, akkor az ember valósága leginkább a mennyei hazában fog kibontakozni. Ezért van az, hogy *a mennyben már nincs házasságkötés, ahogyan Jézus mondja. Sem férjhez nem mennek, sem meg nem házasodnak* (Mt 22, 30). **A mennyország az Istennel való kölcsönös szeretet kiteljesedését jelenti, amelyben azonban elmélyül azoknak a szeretete, akik itt a földön szerették egymást** akár a házasságban, akár a rokonsági, akár a lelki közösség keretén belül. Minden ember kapcsolata **testvéri szeretethez lesz hasonló.** Hogy milyen is lesz a feltámadt élet életkora, arról a Biblia nem ad nekünk tudósítást. De a hívő lélek joggal vélheti, hogy az Istentől elgondolt szépséget kapja meg az üdvözült lélek. Ahhoz az állapothoz leszünk hasonlóak, csak sokkal tökéletesebb módon, amelyben a földi életünk folyamán a legboldogabbak voltunk. Ott **nem lesz előregedés, nem lesz szenvedés, nem lesz halál** (vö. Iz 65, 18-20), ahogyan a próféta látomásban az üdvözülteket látja.

A lélek-menyasszony **a mennyei hazában látja, hogy az Istennel való lét szeretetből áll. Szeretni és szeretetet adni tudó ember kiteljesedéséből.** Mint ahogyan itt a földön a szentek továbbélését a legvilágosabban a hatásuk bizonyítja, **a mennyei újjáteremtésben az ember olyan lényé válik, amely kiteljesedik az önátadásban, a szeretetben és a szeretet kiárasztásában.**

Hogyan fog az ember alkotóereje megvalósulni? Még nem tudjuk. *Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív még nem ismeri* (1 Kor 2, 9), de **Isten kinyilatkoztatja azoknak, akik**

szeretik Őt. Az bizonyos, hogy abban a **mennyei életben – amelyet Isten ajándékoz az üdvözült embereknek – nagy örömben lesz részük. Isten örömeiben, Isten életében. Ez a szeretet és az elragadtatásna nagy pillanata,** ahol az idő már semmit sem számít. Ez az örökké tartó pillanat az örökkévalóság ízét adja, azt a békét, amely sohasem ér véget. – *Katolikus Egyház Új Katekizmus* Agape Kiadása 1988. (946 számtól kezdve) 446-48. oldal).

Az imádkozó lélek a **mennyországban egyre jobban megélheti a szentek közösségét.** A földi életben reménységgel és vágyakozással tekint az eljövendő üdvösségre, amelyet az Úrban kap. De tudja azt is, hogy **isteni Urában közösséget élhet meg majd azokkal az elhunyt testvérekkel, akik a mennyei beteljesedés életébe már megérkeztek.**

A II. Vatikáni Zsinat *Lumen Gentium* kezdetű dogmatikus konstitúciójában az Egyházra a 49. számnál a következőket olvashatjuk: „Amíg tehát dicsőségesen el nem jön az Úr, addig tanítványai közül egyesek a földön zárandokolnak. Mások a földi életből eltávozva tisztulnak, ismét mások megdicsőült állapotban vannak, és tisztán látják magát a szentháromságos Istent úgy, amint van. **Más-más fokon, és más-más módon, de valamennyien egyek Isten és a felebarát ugyanazon szeretetében. Ugyanazt a dicsőítő himnuszt énekeljük Istennek, mert Krisztus valamennyi híve az Ő Szentlelkének birtokában összeolvad az Egyházban, és egymáshoz kapcsolódik Őbenne** (vö. Ef 4, 16). A földi élet zárandokútján levőknek, és Krisztus békéjében elszenderült testvéreknek az egysége a legkevésbé sem szakad meg, sőt az Egyház mindig vallott hite szerint a lelki javak közösségében erősebb lesz. Abból következően ugyanis az égiek bensőségebben egyesülnek Krisztussal, az Egyház egészét megszilárdítják szentségben, nemesebbé teszik istentiszteletét, amelyet itt a földön bemutat, és sokféleképpen hozzájárulnak az Egyház további épüléséhez, hiszen ők **az örök haza polgárai ott vannak az Úrnál, és Őáltala, Ővele és Őbenne szüntelenül közbenjárnak értünk az Atyánál.** Nagy segítséget nyújt tehát gyöngeségünkben az ő testvéri gondoskodásuk. Ezért Jézus Krisztus egész misztikus testének közösségét nagyon jól ismerve a zárandokegyház nagy jámborsággal ápolta a holtak emlékét, és imádkozott értük, és kérte a vértanúk és Krisztus többi hű követőinek közbenjárását, mint ahogy erről a *Második Makkabeusok könyvéből* (2 Makk 12, 46-ban) is tanítást kaptunk.

Krisztus teste az egyetlen Egyház. Magába foglalja a három szférát:

- a) a földön élőket,
- b) a tisztulás állapotában levő elhunyt testvéreket, és
- c) a mennyei boldogságra eljutott szenteket.

E három szféra egysége a Krisztussal való közösség mértékétől függ. Ezen egység a lelki javak megosztása útján szilárdul meg. Ami a földi Egyházra jellemző, az kiterjeszhető a tisztítóhelyen szenvedő, illetve a mennyországban, a boldogság állapotában levő Egyház tagjaira is.

III. Mi is valósul meg a földi Egyházban?

1. Először is a **kölcsönös imádság.** Nemcsak a hittestvérekért imádkozik az Egyház, hanem **minden emberért** is közbenjár (vö. 1 Tim 2, 1). Feladatunk: *az ellenségünkért is imádkozni!* Sőt, az igazságtól elfordult testvérekért is (vö. Mt 5, 44; ill. Jak 5, 16). Jézus Krisztus, a felmagasztalt Úr tulajdonképpen az egyetlen közbenjáró és közvetítő az Atyaisten és a hívek között. De ebbe a szeretetközösségbe, közbenjáró imádság feladatába bekapcsolja Krisztus az Ő titokzatos testvéreinek tagjait is.

2. Másodszor a földi Egyházat jellemzi, hogy az egyes híveket **igazi testvéri szeretet** fűzi egybe (vö. 1 Jn 2, 10). Ez az a szeretet, amelyről azt a tanítást kaptuk: *A szeretet soha nem szűnik meg!* (1 Kor 13, 8). Ez előrevetíti, hogy **a mennyországban is ez a szeretet fog megvalósulni.**

3. Harmadszor a keresztyéneket nemcsak a szeretet érzése, nemcsak az ugyanazon gondolkodás fűzi össze, hanem az is, hogy a létezés szintjén megosztják egymással az életet. Vagyis **minden egyes tag pozitívuma és negatívuma a többit is érinti. Az előbbi épít, az utóbbi rombolja Krisztus titokzatos testét.** *Krisztus, mint Fő az egész titokzatos testet egybefogja, és összetartja a különféle izületek segítségével. Így növekszik a titokzatos test, és építi fel magát a szeretetben* (vö. Ef 4, 15).

A lélek-menyasszony a mennyei hazában ugyanezeket a vonásokat fedezi fel: Krisztus Urunk által áll az egész titokzatos test közössége a Mennyei Atya elé. **A mennyország szentjeinek kiváltsága a közbenjárás.** Az Egyháznak a gyakorlata pontosan igazolja ezt a mennyei valóságot. Szüntelenül kérjük a szentek segítségét. Első helyen Asszonyunkat, Királynőnket, **a szép Szűz Máriát kérjük, hogy imádkozzon értünk** az Urat, de Krisztus titokzatos testének többi tagja is a közbenjáró imádság által egybekapcsolódik a mennyei Szentháromsággal is, meg a szentek közösségével is. Krisztus közbenjáró imája miatt hatékony a szenteknek könyörgése. Krisztus személyében hatalmas protekciónk van. Olyan közbenjárónk, akinek az imája kedves a Mennyei Atya előtt. **Ha** Jézus titokzatos testének tagja, a kiválasztott lélek **Krisztusra**, az Ő isteni Urára való **hivatkozással kéri az Urat, akkor a Mennyei Atya szívesen teljesíti** az isteni Völegény miatt a kiválasztott lélek-menyasszonynak **a kérését.** Így egyre jobban erősödik a testvéri szeretet. Egyre jobban bontakozik azokban a szeretés, akik még a kegyelemben való bontakozás állapotában vannak itt a földön. Nem a mennyországban levő szentek gyarapodnak érdemekben, ezek már eljutottak a kegyelem teljességére, amit az ő életükkel kiérdemelhettek Isten ajándékából. De azok, akikért ők közbenjárnak, kérnek, esdekelnék, azok tudnak növekedni a szeretetben. Ez a szeretetben való növekedés pedig a Krisztusban való létezés összekapcsolását is eredményezi, illetve bontakoztatja. **Minél jobban átadja magát az ember Istennek, annál jobb lesz benne a szeretés.** (Vö. Sevcsik: *Katolikus Dogmatika* 149. oldal).

Most még nézzük, hogy Gál Ferenc professzor (*Az üdvtörténet misztériumai* - Szent István Társulat 1967. 204- . oldaltól) mit tanít a szentek közösségéről. Isten elgondolása, hogy a természetes életünk beletorkollik a Szentháromság természetfeletti életébe. **Az ember** azonban nem veszíti el eredeti jellegét, egyedi személyiségét. Valahogy azonban mintegy **kinő ebből a földi életből, és belenövekszik az új mennyei állapotba. Az ember az élet ősforrásához, a szentháromságos Istenhez jut, és végtelen távlatokban megtalálja benne minden szellemi igényének kielégítését.**

Jézus mondja: „*Senki sem juthat az Atyához, csak én általam*” (Jn 14, 6). Az örök életnek ez a közvetítője tehát Krisztus. Isten látására, természetfeletti állapotunknak a kibontakoztatására Ő segít. Ezt a Szentháromságban való életet a keresztségben kaptuk, és mivel akkor Krisztussal, mint Fővel egygyé forrtunk, ezért részesedünk az Ő életében. Vele együtt kapjuk a mennyei örökséget.

A mennyei hazában a szentek ajándéka Isten színről-színre látása, amely nem más, mint tökéletes ismeret és birtoklás. Isten tökéletes bírása miatt **ott már megszűnik a hit és a remény, a szeretet azonban megmarad.** A színről-színre látás természetfeletti adomány.

Önmagától semmiféle emberi teremtmény sem képes eljutni rá. Az kell hozzá, hogy Isten feltárja az Ő lényegét, és képességet adjon az üdvözült léleknek erre az új látásra. **Isten dicsőségének Fénye, ragyogása megnyitja az ember szemét** a végtelen személyes igazság, vagyis a második isteni Személy és a szeretet, vagyis **a Szentlélek**, a harmadik isteni Személy **befogadására**. Isten mintegy saját megismerő-képességét és szeretetét adja az embernek, mert csak így részesedhetünk az Ő isteni életében. Boldog igazság, hogy a dicsőség fénye végleges adomány. **Aki egyszer részesült Isten dicsőségének ragyogó világában, az azt többé már nem veszítheti el! Ez a biztonság a mennyei élet nagy-nagy nyugalma, a célba-érkezés öröme.**

A színről-színre látásban Isten maga válik az értelem tartalmává, kincsévé. Ennek kielégülése talán minden kutatás. **Az értelmes lélek úgy hozzátapad Istenhez, hogy el sem fordulhat Tőle!** De ez a lekötöttség nem korlátozás, hanem végleges felszabadulás. A szellemi ismeret az emberben is nyitva áll a végtelen igazság előtt. **Akkor jut el céljához, ha akadálytalanul szárnyalhat a végtelen tudás beláthatatlan távlatain.** Az üdvözült lelket betölti a teljesség érzése, mert mindent lát, ami a természet szépsége, változatossága, amit valaha is az emberi történelem létrehozott a kultúra szépségében, az erkölcs nagyszerűségében, vagy az életszentségben. Sőt, mindezeknél sokkal többet, hiszen Isten minden kigondolható értéknek a foglalata. De ez az isteni szemlélet mégsem kimerítő istenismeret. A végtelen tökéletesség nem fér bele az ember véges elméjébe. Isten világfelettsége, felfoghatatlansága megmarad. Mindörökre titok marad még az üdvözült lelkek előtt is Isten sajátos szentháromsági létmódja és élete. De **az ember személyes közelségből szemlélheti a felfoghatatlan Istent.** Tisztázódik előtte Isten és a teremtmény különbözősége, de ugyanakkor egybekapcsoltsága is.

A színe-látás továbbá nemcsak az értelem kincse, hanem az emberi akaratnak is a tárgya, mert Isten a végtelen jóság és szeretet. Amikor az üdvözült lélek ott lehet Isten mennyei jelenlétében, ez a gazdag valóság kielégíti az ember legmélyebb szeretetigényét. Isten végtelen gazdagsága, jósága betölti az emberi öntudatot. Ez a gazdagság a három isteni Személy eleveenségében mutatkozik meg. Az akaratot olyan intenzitással vonja magához, hogy a tökéletes bírás a teljes boldogság állapotába jut. A mennyei valóságban is az Istennel való egyesülés megmarad én-te viszonynak. De ez a szeretet-kapcsolat is olyan misztérium, mint a színről-színre látás. A lélek a végtelen szeretetet sem tudja befogadni. Egész képességét ugyan lefoglalja, betölti, ezért nagyobb boldogságra nem vágyódhat. Bármennyire is tökéletes ez az istenbírás az ismeretben és a szeretetben, az üdvözült lelkeket nem fenyegeti a megunás veszélye. Az akarat úgy elmerül az isteni szeretet kimeríthetetlen, mindig új vonzalmában, mint az értelem a végtelen igazságban. A lélek birtokolja Istent, és alapvető élménye az, hogy őt is az isteni szeretet birtokolja és hordozza.

(Gál Ferenc: *Az üdvtörténet misztériuma* – Szent István társulat 1967. 204- oldal.)

Nézzük még Dr. Előd Istvántól (*Katolikus Dogmatika* című könyvéből a 707. oldalról, hogy) milyen tanítást kapunk még a mennyei boldogságban levők állapotáról!

Először is a mennyei boldogság nem egyenlő mindenki számára, hanem **érdemeitől függően részesül az ember az istenbírás boldogságában.** Ezt a firenzei zsinat is hittételként mondta ki. Jézus azt tanította: *Az Emberfia megfizet mindenkinek a tettei szerint* (Mt 16, 27). Szent Pál is arról beszél: *Különböző az égitestek ragyogása* (1 Kor 15, 41), így a túlvilági dicsőség is az érdemek különbözőségének megfelelően különböző (vö. 1 Kor 3, 8; vö. 2 Kor 9, 6). A különbözőség azonban nem fog kiváltani sem irigységet, sem büszkélkedést az üdvözült lelkekben, mert az ilyen magatartás ellenkezne a mennyország lakóinak tökéletességével és maradéktalan boldogságával. **Mindenki olyan valamit tud adni a mennyei közösségének, ami**

csak az övé. Egy-egy szent nagyobb dicsőségéhez az is hozzátartozik, hogy ő **több szeretetet nyújthat a testvéreknek.**

A mennyei boldogság másik jellemzője az állandóság. Már az ószövetségi bölcs beszél arról: *Az igazak élnek örökké* (Bölcs 5, 15). Az Újszövetség pedig sokféle formában fejezi ki, hogy **a mennyei boldogság örök élet, azt senki el nem veheti** (vö. Jn 16, 22), illetve a mennyországban élő boldogok és szentek *mindenkor az Úrral lesznek* (1 Tessz 4, 17).

Tehát **a mennyei boldogság megmarad.** Éppen ezért nem is csökkenhet, nem fog elfogyni. Nyilván hogy nem is növekszik, mert **az üdvözült ember eljutott a krisztusi teljesség mértékére.** Szent Pál ezért *hervadhatatlan babérkoszorúról* beszél (vö. 1 Kor 9, 25), ahogyan az ókorban a győztesnek ezt a virág-koszorút adták. De az elhervadt, mi pedig **az Úrtól romlatlan dicsőséget kapunk.** Szent Péter is *a romolhatatlan örökségről* beszél (vö. 1 Pét 1, 4). A túlvilági örök boldogság tehát sem nem csökken, sem nem növekedhet abban az értelemben, hogy valami járulékos többséget kapna az üdvözült ember. A test feltámadása és az egész teremtett világ megdicsőülése az új ég és az új föld megalkotásakor csak lényegtelen többletet jelenthet ahhoz képest, amit Isten boldogító színe-látása képes nyújtani. Egyébként is a megdicsőült lélek megtartja a vonatkozását a földbe temetett romlandó testtel, és az Úr akaratából kapja meg a romolhatatlanság test feltámadásának állapotát. Tulajdonképpen a szentek a mennyországban azzal a boldog tudattal élnek, hogy Isten testében is feltámasztja őket. Ez az öröm már benne van a jelenlegi mennyei boldogságukban.

A mennyország ugyanis nem más, mint **a szeretetben való együttlét örök állapota, az Istennel és az egymással való szeretet-közösség állandó megélése. Krisztus miatt vagyunk részesei az Ő életének, amely itt a földi életben az engedelmisség, a megpróbáltatás, a keresztút és a feltámadás dicsősége. Vele együtt leszünk majd részesei az Ő örök dicsőségének is!** (2 Kor 4, 17).

Isten szemlélésében a lélek-menyasszony boldog társa a szenteknek. Szabad vágyódnunk arra, hogy **a mennyei hazában mi is részt kapjunk a szenteknek ezen nagy jutalmában** az Isten létéből való részesedésből, Isten ismeretében és szeretetében való részesedésből. **Így leszünk társai a szenteknek, így leszünk örökre Istenünkkel, a mi Urunkkal.**

(Előd István: *Katolikus Dogmatika* 707. oldal).

Befejezésül imádkozzuk a 210. számú éneket:

*Lángoló hit lobogott a Mindenszentek hű szívében,
Azért vannak koszorúsan az Úr Jézus közelében.
Bennünk is él a szent hit: hisszük örök tanaid,
Így leszünk fönt mi is égben.*